

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

ABONENTNÝ
CYKLUS

— DE —

16. 04. 2026 | štvrtok | D6

17. 04. 2026 | piatok | E6

Koncertná sieň SF | 19.00

77. KONCERTNÁ SEZÓNA

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

ONDREJ OLOS *dirigent*

MILAN PAĽA *husle*

Ján Cikker (1911 – 1989)

Selanka, hudba k baletu, op. 23

9'

NATALIA ZORENKO *soprán*

(členka Slovenského filharmonického zboru)

William Walton (1902 – 1983)

Koncert pre husle a orchester

30'

Andante tranquillo

Presto capriccioso alla napolitana

Vivace

Sergej Rachmaninov (1873 – 1943)

Symfonické tance, op. 45

36'

Non Allegro

Andante con moto. Tempo di Valse

Lento assai – Allegro vivace

ĎAKUJEME Jánovi Slávikovi za dlhoročnú prácu v Slovenskej filharmónii. **Ján Slávik** – koncertný majster skupiny violončiel orchestra SF, zastáva tento post od 1. januára 2008 po aktuálnu dvojicu symfonických koncertov, ktorá je jeho záverečnou pred odchodom do dôchodku.

V Slovenskej filharmónii pôsobil už v rokoch 1986 – 2005 ako člen Moyzesovho kvarteta. Pravidelne vystupoval v rámci našich koncertných sezón aj ako komorný hráč a sólista.

Slovenská filharmónia

Vznik slovenskej štýlovosti a vôbec modernej hudby je neoddeliteľne spätý s viacerými skladateľmi. Po budapeštianskej vetve s Alexandrom Albrechtom, Michalom Vilecom, Štefanom Némethom-Šamorínskym, po tej českej s Alexandrom Moyzesom, Eugenom Suchoňom a Jánom Cikkerom, alebo Jánom Zimmerom z neďalekej Viedne. Umelecky komplexné osobnosti dokázali vo svojej tvorbe syntetizovať národné východiská s európskym kontextom. Na poli symfónie majú svoje nezastupiteľné miesto Alexander Moyzes a Ján Zimmer a na tom opernom pre zmenu Eugen Suchoň a najmä Ján Cikker. A práve s prostredím divadla súvisí aj vznik ***Selanky, op. 23***, ktorá je pozoruhodným vyvrcholením raného kompozičného obdobia skladateľa. Vznikla v 40-tych rokoch pôvodne ako baletná hudba pre veľký symfonický orchester. Názov evokuje idylický, pastorálny charakter. Ten je ale u Cikkera vždy narušaný vnútorným napätím odvíjajúcim sa v typickom dramatickom oblúku. Idylický začiatok s príznačným lyrizmom a impresionistickou farebnosťou sa postupne zahusťuje do expresívnejšieho náboja a ústi do živelného, rytmicky pulzujúceho tanca. Cikkerova fascinácia rytmom a jeho možnosťami uplatnenia sa zrkadlí v každej výrazovosti nastolenej v pútavom priebehu. V jemnej clivej melanchólíi ako i v dramatickej pulzácii. Vnútornú kompaktnosť oblúkovej formy skladateľ docielil poctivou a maximálne vyčerpanou motivicko-tematickou prácou. V závere sa navracia východisková téma v podobe rozplývajúcej sa kódy sólových huslí.

Cikker *Selanku* komponoval s mimoriadnou spontánnosťou priamo do partitúry. V partitúre je zakomponovaný dokonca part sopránu na neutrálny vokál zdvojujúci dychové nástroje, avšak absentujúci vo všetkých známych nahrávkach. *Selanka* je dôkazom nielen Cikkerovej majstorskej inštrumentácie, ale aj jeho schopnosti vytvárať hudobné obrazy, v ktorých sa prelína osobná emocionalita s univerzálnym výrazom, impresionistická farebnosť s expresionistickým napätím a folklórna inšpirácia s modernou kompozičnou technikou. V širšom kontexte jeho tvorby predznamenáva neskorší príklon k hudobnej dráme, kde sa naplno rozvinul jeho talent pre psychologickú kresbu postáv a etické posolstvá, vrcholiace v operách ako *Juro Jánošík* či *Vzkriesenie*. Zároveň potvrdzuje, že Cikker prepájal technickú erudíciu s hlbokým ľudským obsahom, čím sa trvalo zapísal do slovenského i európskeho priestoru ako tvorca priťahujúci hudbou krásu i morálnu výpoveď.

William Walton patrí k tým osobnostiam britskej hudby 20. storočia, ktorých umelecká dráha sa vyvíjala osobitým, takmer paradoxným spôsobom. Ako takmer úplný samouk, bez systematického kompozičného vzdelania, si už v mladosti vydobyl pozornosť a rešpekt. Postupne sa zaradil medzi kľúčových tvorcov modernej britskej hudobnej identity, nadväzujúc

na tradíciu Parryho, Stanforda a Elgara. Nie však spôsobom slepo ich nasledujúcim, ale osobitým obohacovaním pomocou vlastného, výrazne individuálneho jazyka. Vyrastal v hudobnom prostredí, spieval v zbore Christ Church v Oxforde, kde neskôr aj nastúpil na univerzitu, no nikdy ju nedokončil. Pre jeho umelecké formovanie a smerovanie malo zásadný vplyv stretnutie so súrodencami Sitwellovcami, vďaka ktorým sa ocitol v centre londýnskeho avantgardného diania 20-tych rokov minulého storočia. Už rané diela ako *Façade* či *Sláčikové kvarteto*, naznačujú jeho schopnosť absorbovať podnety európskej moderny, vrátane atonality druhej viedenskej školy, a pretvárať ich do osobitého, rytmicky pulzujúceho a lyricky nasýteného hudobného jazyka. Po krátkom experimentálnom období sa Walton vedome navracia k výrazovej priamočiarosti a naplno ju rozvíjal v dielach ako *Portsmouth Point*, *Koncerte pre violu*, *Belshazzarovej hostine* či *Symfónii č. 1* – v opusoch, na ktorých spolu s **Koncertom pre husle a orchester** spočívalo jadro jeho medzinárodnej reputácie. Práve *Koncert pre violu* z konca 20-tych rokov, formovým pôdorysom netypický a výrazovo intenzívny, sa stal dôležitým východiskom pre ten neskorší *Husľový*. Nielen svojou štruktúrou a formou, ale aj spôsobom, akým Walton pracuje s kontrastom lyriky a dramatickosti, introspekcie a virtuózneho lesku.

Stretnutie s legendárnym huslistom Jaschom Heifetzom v roku 1936 znamenalo pre skladateľa zásadný impulz – objednávku nového koncertu od jedného z najväčších virtuózov svojej doby, čo bola pocta i prestížna výzva. Walton, známy svojím pomalým a silne sebakritickým pracovným tempom dlho váhal medzi viacerými objednávkami, no napokon sa rozhodol práve pre Heifetzov projekt, hoci sám priznával obavy, či dokáže napísať sólový part hodný takejto osobnosti. Intenzívna kompozičná práca sa začala až v roku 1938 v talianskom meste Ravello, kam sa uchýlil so svojou partnerkou Alice Wimborne. V prostredí kultúrne bohatého a hudobne bezprostredného Apeninského polostrova vznikla podstatná časť koncertu, nasiaknutá stredomorskou atmosférou, svetlom a spevnosťou – atribútmi predstavujúcimi charakteristický náboj diela. „*Talianskosť*“ sa odráža nielen v explicitných označeniach ako *alla napolitana* či *canzonetta*, ale i v samotnej zvukovej imaginácii, v trblietavých orchestrálnych textúrach a najmä v spevnom sólovom parte, pripomínajúcom vokálny ideál *bel canta*.

Prvá časť *Andante tranquillo* sa vyznačuje snivou, „*sognando*“ náladou a mimoriadnou premenlivosťou výrazu. Sólové husle okamžite vstupujú do deja s jednou z najpôsobivejších Waltonových melódií, rozvíjanou v pestrom spektre nálad, od intímnej kontemplácie až po dramatické výbuchy orchestra. Formálne voľná sonátová koncepcia umožňuje organické prepojenie tematického materiálu tém, ich nápadité rozvíjanie a ich návrat v závere reprízy. Druhá časť *Presto capriccioso*

alla napolitana je kontrastným scherzom, naplňajúcim všetky atribúty výrazovosti pomenovania. Virtuózna brilantnosť sa prelína s ironickou ľahkosťou, tarantellový rytmus sa strieda s valčíkovým a lyrickou canzonettou. Walton zámerne narúša pravidelnosť opakovaní jemnými rytmickými posunmi, čím sa vytvára neustále prekvapujúci tok hudby. Finále *Vivace* v podobe ronda spája energiu a kontrapunktickú zručnosť s návratmi k predchádzajúcim témam. Tri hlavné, akoby tematické okruhy, drsno-pochodový, rytmicky impulzívnejší a snový lyrický, vytvárajú dynamický oblúk. Celý priebeh vrcholí kadenciou sólistu s jemnými alúziami na Edwarda Elgara a napokon ústi do triumfálneho záveru *alla marcia*.

V roku 1939 skladateľ odcestoval do Spojených štátov, aby s Heifetzom osobne prepracoval sólový part. Ich spolupráca viedla k finálnemu tvaru diela, prepájajúceho virtuoziu s prirodzenou spevnosťou a technickou brilanciou bez samoučelnosti. Neskoršia revízia orchestrácie z roku 1944, v ktorej Walton okrem iného redukoval bicie nástroje, potvrdzuje jeho neustálu snahu o vyváženie farebnosti a v neposlednom rade o vlastnej sebakritickosti. Zatiaľ, čo bezprostredné reakcie kolísali medzi nadšením a rezervovanosťou, niektorí kritici vyčítali koncertu nedostatok originality či chudobnejšiu „duchovnú hĺbku“ v porovnaní s jeho symfóniou. Neskoršie hodnotenia ho čoraz jednoznačnejšie radia medzi najvýznamnejšie Waltonove kompozície a husľové koncerty 20. storočia.

Keď sa hovorí o posledných dielach veľkých skladateľov, často sa im pripisuje osobitá transcendentálnosť, priam metafyzickosť uzatvárania. Akoby sa v nich koncentrovala nielen skúsenosť tvorcu, ale aj jeho pohľad za hranicu vlastného života. Do tejto symbolickej línie, reprezentovanej napríklad Mozartovým *Requiem* či neskoršími kvartetami a sonátami Beethovena, patrí aj dielo **Sergeja Rachmaninova *Symfonické tance, op. 45*** – posledná veľká symfonická kompozícia dokončená v roku 1940 počas amerického exilu, ďaleko od Ruska. Svoju rodnú zem skladateľ navždy opustil po revolúcii v roku 1917, no jej kultúrna tradícia je duchovne i emocionálne hlboko zakorenené v jeho opusoch. Celosvetová koncertná činnosť často zatienila jeho kompozičné ambície. A práve *Symfonické tance* predstavujú výnimočný návrat k intenzívnej tvorbe po období relatívneho mlčania. Sú akoby umeleckým bilancovaním, prelínajúcim spomienky, symboly a osobné gestá s mimoriadne koncentrovaným hudobným jazykom. Dokončil ich na Long Islande v New Yorku, kde oddychoval po rokoch vyčerpávajúceho koncertovania. Pôvodne uvažoval o názve *Fantastické tance* s programovými označeniami jednotlivých častí „Poludnie“, „Súmrak“ a „Polnoc“. Napokon sa rozhodol pre abstraktnejší a hudobne absolutistickejší rozmer. *Symfonické tance* sú síce trojčastovou suitou, no v skutočnosti predstavujú komplexnú

až naratívnu syntézu skladateľovho štýlu. Zrkadlí sa v nej nezameniteľná melodická invencia, bohatá harmónia, brilantná orchestrácia a hlboký vzťah k pravoslávnej liturgickej tradícii. Zároveň je ale priebeh nasiaknutý modernistickými impulzmi prvej polovice 20. storočia, najmä v kontexte rytmu a zvukovej ostrosti. Rachmaninov, často kritizovaný za „zastaralosť“ svojho štýlu, tu paradoxne vystupuje ako skladateľ spájajúci romantickú expresivitu s modernou energiou, vytvárajúc tak hudobný jazyk, ktorý je súčasne retrospektívny aj aktuálny. Už prvá časť je preniknutá charakteristickým rytmickým pulzom a trojnotovým motívom. Tie sú základom ďalšieho dramatického vývoja.

Osobitý farebný kolorit sprostredkúva neobvyklý altový saxofón. Aj napriek Ravelovmu *Boleru* je tento nástroj značne netypický pre inštrumentáciu daného obdobia. V závere prvej časti zaznieva reminiscencia myšlienky z *Prvej symfónie*, diela, ktorého katastrofálna premiéra v roku 1897 kedysi hlboko otriasla skladateľovým sebavedomím. Rachmaninov ju akoby symbolicky rehabilituje, transformuje a uzatvára ako bolestnú kapitolu svojej mladosti, čo dielu dodáva silný osobný retrospektívny rozmer. Druhá časť má podobu zvláštneho valčíka. Elegantné gestá strieda nepokoj a pochmúrnosť. Hudba osciluje medzi noblesou a znepokojením, akoby zrkadlila súmrak aristokratického sveta predrevolučného Ruska, skladateľom poznaný, no navždy stratený. Nepatrne deformovaná trojdobosť rytmu a harmonické posuny vytvárajú dojem neustále sa meniacich perspektív. Nostalgia sa mieša s iróniou i latentným nepokojom. V závere časti sa tanečné fragmenty postupne rozplývajú v priestore, evokujú obraz v temnote miznúceho sveta.

Finále predstavuje vrchol celého diela a zároveň jeho najvýraznejšie symbolické gesto. Rachmaninov konfrontuje dva motívy, ktoré sú zásadné pre jeho celý tvorivý odkaz. Gregoriánsky chorál *Dies irae*, ktorým bol fascinovaný počas celého života, a prostredníctvom ktorého opakovane symbolicky stvárňoval smrť a osudovosť. Nuansy pravoslávnej liturgie reprezentuje citácia z jeho diela *Celonočné bdenie*, konkrétne spevu „*Blahoslavený si, Pane*“. To pre zmenu nesie posolstvo zmŕtvychvstania a nádeje. Tento dramatický dialóg medzi dvoma duchovnými svetmi, západným a východným, medzi smrťou a životom, ústi do triumfálneho vrcholu *Aleluja*, explicitne skladateľom vpísaný do partitúry.

V *Symfonických tancoch* sa tak stretáva minulosť s prítomnosťou, Rusko s Amerikou, mladosť so starobou, individuálny osud s univerzálnymi témami existencie a tiež skutočnosť zdôrazňujúca sa na konci života, že nikdy vedome neusiloval o originalitu či štýlovú príslušnosť, ale o pravdivé tlmočenie hudby tak, ako ju počul vo svojom vnútri.

Mária Gavalová

MILAN PAĽA

Slovenský huslista, skladateľ a jedna z najvýraznejších postáv dnešnej hudobnej scény, je typom erudovaného a premýšľavého umelca, ktorý ide vlastnou cestou. Zatiaľ čo iní hudobníci stavajú kariéru na niekoľkých skladbách, on študuje stále nové diela. Neuvažuje pritom v zavádzajúcich kategóriách „velikáni“ a „kleinmeistri“ – všetkým skladateľom prisudzuje rovnaké právo na to, aby ich hudba znela, pristupuje k nim s pokorou a odhodlaním preukázať účinok ich tvorivých výpovedí.

Zásadný vplyv na formovanie Paľovho hudobného prejavu mala spolupráca so skladateľmi, ktorá vyústila do vzniku množstva skladieb „šitých“ na mieru. Jeden z najväčších impulzov mu dodal umelecký kontakt s významným francúzskym organistom a skladateľom Jeanom Guillou. Dnes je Milan Paľa vyhľadávaným interpretom nových diel, ktorý má za sebou veľké množstvo premiér skladateľov svetových (o.i. Guillou, Dusapin, Tüür, Kõrvits, Sirodeau), českých a slovenských (Emmert, Iršai, Lejava, Demoč, Kmitová a d.).

Hoci je jeho repertoár značne široký a zasahuje do všetkých období od baroka po súčasnosť, jeho doménou zostáva hudba 20. a 21. storočia, ktorú prezentuje na prestížnych pódioch. V posledných rokoch vystúpil na festivaloch ISCM World New Music Days, Muzički Biennale Zagreb, Pražské jaro, Hudební fórum Hradec Králové či bratislavský Melos-Étos.

Nezvyčajne rozsiahla, kvantitatívne a obsahovo unikátna je Paľova diskografia vydávaná na značke Pavlík Records. Zahŕňa sonáty pre husle (violu) sólo alebo so sprievodom klavíra svetových skladateľov (napr. Beethoven, Brahms, Grieg, Bartók, Šostakovič, Weinberg), husľové koncerty Albana Berga, Karola Szymanowského či Alfreda Schnitkeho. Za posledné koncertné sezóny vydal Paľa sedemnást albumov s hudbou Pascala Dusapina, Samuila Feinberga, Valentina Bibika, Alfreda Schnitkeho, Georgea Enescu, Leoša Janáčka, Broniusa Kutavičiusa, Romana Bergera, Adriána Demoča a Jany Kmitovej i vlastnej skladateľskej tvorby, z ktorých veľkú časť nahral so svojou umeleckou a životnou partnerkou, klaviristkou Katarínou Paľovou.

ONDREJ OLOS

Absolvoval štúdium dirigovania na Konzervatóriu v Žiline (M. Seidl) a na brnianskej Janáčkovej akadémii múzických umení (E. Skoták). V roku 2006 získal Cenu Leoša Janáčka za naštudovanie komornej verzie opery *Príhody líšky Bystroušky* v Komornej opere JAMU. V rámci festivalu Janáček Brno 2008 naštudoval dielo *Jej pastorkyňa* v pôvodnej verzii z roku 1904. V súčasnosti pôsobí v Národnom divadle Brno a v Slovenskom národnom divadle, kde dirigoval napr. Čajkovského *Eugena Onegina*, *Pikovú dámu*, Verdiho *Macbetha*, *Don Carla*, *Sicílske nešpory*, Janáčkove *Príhody líšky Bystroušky*, *Káťu Kabanovú*, *Šárku*, *Jenůfu*, *Věc Makropulos*, Straussovho *Netopiera* a Leoncavallových *Komediantov* či Pucciniho opery *Gianni Schicchi*, *Il Tabarro*, *Turandot*, *Tosca*, *Nedbalovu Poľskú krv*, Rossiniho *Barbiera zo Sevilly*, *Hodvábny rebrík (La scala di seta)*, Straussovú *Salome*, Smetanovu *Predanú nevestu*, Mozartovho *Don Giovanniho*, *Così fan tutte* a ďalšie.

Dirigoval taktiež v operných divadlách *Greek National Opera* v Aténach (*Príhody líšky Bystroušky*, *Věc Makropulos*, *Don Giovanni*, *Bohéma*), *Den Jyske Opera* v Aarhuse (*Káťa Kabanová*), *Opéra de Rennes*, *Opéra de Limoges* a *Opéra de Reims* (*Jenůfa*), *Národné divadlo v Prahe* (*Rusalka*, *Mozartove narodeniny*, *Slavnostný koncert k 100. výročiu vzniku ČSR*), *SND Bratislava* (*Sadko*), *Divadlo J. K. Tyla v Plzni* (*Cavalleria rusticana*) a *Národné divadlo Košice* (*Dialógy Karmelitánok*, *Samson a Dalila*).

Pravidelne spolupracuje so *Symfonickým orchestrom Slovenského rozhlasu*, *Štátnou filharmóniou Košice*, *ŠKO Žilina*, *PKF – Prague Philharmonia*, *Filharmóniou Brno*, *Moravskou filharmóniou Olomouc*, *Filharmóniou Bohuslava Martinů*, *Filharmóniou Hradec Králové* a s ďalšími telesami. Je tiež vyhľadávaným klaviristom a komorným hráčom. V nasledujúcej sezóne ho medzi inými projektmi čaká naštudovanie operety *Netopier* v Národnom divadle v Brne, hosťovania v *Divadle F. X. Šaldy* v Liberci (*Otello*) a koncerty s *Filharmóniou Brno* a *Moravskou filharmóniou Olomouc*.

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

bola založená v roku 1949. Pri jej umeleckom zrode stáli dve významné osobnosti medzinárodného hudobného života V. Talich (1949 – 1952) a Ľ. Rajter (1949 – 1976). Na umeleckom profilovaní orchestra sa podieľali ďalší šéfdirigenti – T. Frešo, L. Slovák, L. Pešek, V. Verbickij, B. Režucha, A. Ceccato, O. Lenárd, J. Bělohlávek, V. Válek, P. Feranec, E. Villaume a J. Judd. V rokoch 2020 – 2025 bol šéfdirigentom Daniel Raiskin. V sezóne 2025/2026 budú Daniel Raiskin a Ondrej Olos spoločne pôsobiť ako stáli hosťujúci dirigenti.

Slovenská filharmónia realizovala množstvo nahrávok pre rozhlas, televíziu a hudobné vydavateľstvá OPUS, Supraphon, Panton, Hungaroton, JVC Victor, RCA, Pacific Music, Naxos a Marco Polo. Je pravidelným hosťom významných európskych hudobných pódíí a festivalov. V rámci svojich početných zahraničných zájazdov vystúpila v takmer všetkých európskych krajinách, na Cypre, v Turecku, USA a pravidelne hosťuje na koncertných turné v Japonsku, Južnej Kórei, Ománe a Spojených arabských emirátoch.

V posledných rokoch absolvoval orchester Slovenská filharmónia turné okrem Japonska, Južnej Kórei aj v švajčiarskom Murtene, vystúpil na prestížnych pódíách ako Liederhalle Stuttgart či Kolínska filharmónia a koncertoval v Záhrebe, Maribore i na Festivale Krumlov s Maximom Vengerovom. V sezóne 2025/2026 orchester realizuje so stálym hosťujúcim dirigentom D. Raiskinom pokračovanie nahrávok symfónií F. Schmidta. Orchester prijal pozvanie na koncerty v rámci cyklu Festspielhaus v Salzburgu, na Lednicko-Valtický festival, predstaví sa aj na domácich festivaloch Allegretto Žilina a Košická hudobná jar. V rámci zahraničných turné v sezóne 2025/2026 vycestovala Slovenská filharmónia do Španielska, kde po jej boku vystúpili sólisti basbarytonista M. Mimica, huslistka A. Conunova či klaviristi N. Rodiles. V priebehu júna a júla čaká orchester turné v Japonsku, kde budú sólistami klaviristi A. Gorchatch a O. Scheps.

BUDÚCI PROGRAM

05. 05. 2026 | ut | K5

Malá sála SF, 19.00

JAN BARTOŠ *klavír*

Ludwig van Beethoven

Sedem bagatel, op. 33

Šesť bagatel, op. 126

Sonáta pre klavír č. 32 c mol, op. 111

07. 05. | št | A7 _ 08. 05. | pia | B7

Koncertná sieň SF, 19.00

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

SLOVENSKÝ FILHARMONICKÝ ZBOR (MUŽSKÁ ČASŤ)

TOMÁŠ NETOPIĽ *dirigent* | **PETRA TORKOŠOVÁ**

zbormajsterka | **JAN BARTOŠ** *klavír* | **JOZEF BENCI** *bas*

Wolfgang Amadeus Mozart Koncert pre klavír a orchester
č. 27 B dur, KV 595

Dmitrij Šostakovič Symfónia č. 13 b mol Babij Jar, op. 113

12. 05. | ut | KH5

Malá sála SF, 19.00

VARGA QUARTETT WIEN

Wolfgang Amadeus Mozart Sláčikové kvarteto č. 15 d mol,
KV 421

Jaroslav Konečný Sláčikové kvarteto (premiéra)

Piotr Il'jič Čajkovskij Sláčikové kvarteto č. 3 es mol, op. 30

24. 05. | ne | SKO7

Koncertná sieň SF, 16.00

SLOVENSKÝ KOMORNÝ ORCHESTER

EWALD DANIEL *umelecký vedúci, husle* | **DALIBOR KARVAY**
husle

Karl Jenkins Palladio, concerto grosso pre sláčikový orchester

Wolfgang Amadeus Mozart Koncert pre husle a orchester
č. 3 G dur, KV 216

Concertone C dur pre dvoje huslí a orchester C dur, KV 190

Peter Warlock Capriol Suite

28. 04. 2026 | ut | KH4

Malá sála SF, 19.00

VÁCLAV PETR *violončelo* | **DAVID MAREČEK** *klavír*

Belle Époque Reflections

Igor Stravinskij Talianska suita

Josef Suk Balada a Serenáda, op. 3

Antonín Dvořák Rondo, op. 94

Leoš Janáček Rozprávka pre violončelo a klavír

Antonín Dvořák Klid lesa, op. 68/5

Robert Schumann Päť skladieb v ľudovom tóne, op. 102

Balada d mol bola jednou z kompozícií, ktorými sa mladý **Josef Suk** predstavil Dvořákovi, svojmu budúcemu pedagógovi. Neskôr k nej skomponoval *Serenádu* a spoločne boli oba pôvabné kusy u Simrocka vydané ako op. 3. Podnetom k vzniku *Rozprávky* pre violončelo a klavír **Leoša Janáčka** bola ruská epická báseň, *Rozprávka o cárovi Berendejovi*. Pred odchodom do USA upravil **Antonín Dvořák** piatu časť zo svojho štvorročného klavírneho cyklu *Ze Šumavy*, pre violončelo a klavír. Náladovo pomerne vážny *Klid lesa* doplní virtuózne *Rondo g mol*, ktoré pracuje s tromi výraznými témami v ukážkovej rondovej forme. Janáček a Dvořák sú si blízki rokmi narodenia, no ich hudba patrí do rôznych storočí. Program koncertu doplní **Schumann** jediný opus skomponovaný pre toto nástrojové obsadenie a **Stravinského** úprava jeho vlastného baletu *Pulcinella*.

Slovenská filharmónia, Medená 3, 816 01 Bratislava, SR

Pokladnica Slovenskej filharmónie

Reduta, Nám. Eugena Suchoňa 1, Bratislava
otvorená v pracovných dňoch po – pia 12.00 – 18.00
a hodinu pred koncertom v mieste jeho konania
Zmena programu a interpretov vyhradená.

Rezervácie

+421 2 20 47 52 33, +421 2 20 47 52 93
vstupenky@filharmonia.sk
online predaj a rezervácie vstupeniek
www.filharmonia.sk
Predaj vstupeniek na vybrané koncerty aj v sieti Ticketportal

Slovenská filharmónia vyhotovuje obrazové snímky
a zvukové a zvukovo-obrazové záznamy z koncertov
a je oprávnená ich použiť primeraným spôsobom
na umelecké účely.

**NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA**
EUROSISTÉM

HRDÝ PARTNER SF

AUTO | *Prestige*
bigmedia
PREMIUM OUTDOOR

● RÁDIO
● DEVÍN

• **tasr** •

|| • **Hudobný
život**

OPERA
SLOVAKIA

Klasika
Plus.cz

□ P E R A +

S I T A

Forbes

viva rádio

SME

tyždenník
slovenka

FinReport

CITYLIFE
ČO SA DEJE
V BRATISLAVE A OKOLÍ

THE
SLOVAK SPECTATOR

SLOVAKIA | ONLINE

Slovenská filharmónia je štátna príspevková
organizácia Ministerstva kultúry SR

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Stretneme sa na koncerte